

DIVJI VRANCI V OREHOVIH SEDLIH

Andrej Medved

1

Modro obleko nosiš ko govoriš o pticah in soncu
Modro obleko in tople
prsi
ki so kakor odprte školjke
v ogledalu
razlitega
meseca

2

Ob nedeljah sem gledal
skozi okno in se čudil
s snegom
prekritim
travnikom

In rumeno
rdečemu soncu

POHITITE pohitite kajti drugače pojdem na jug

Na jug pojdem

Na jug pojdem
ko se bodo razrasle rože na oknih

Na jug pojdem

Na jug pojdem
V deželo
kjer sem

pozabil
misliti

NA JUG POJDEM V DEŽELO

BREZ SPOMINA

Kakor že tolikokrat bom kričal nad pticami
 ki letijo
 prenizko

Kakor že
 tolikokrat

Predaleč bodo da bi me mogli
 doseči
s svojimi hladnimi rokami
 z algami poraslimi prsmi

In nabreklimi očmi
 podobnimi
 modrikastim meduzam
 Predaleč bodo

da bi se mogli
 spomniti
 na figovo drevo v sadovnjaku
 In topole v vetru

POHITITE

POHITITE

kajti ko sem čakal na divje vrance v orehovih
 sedlih

In gledal cvetoče
 kostanje
 v vrtu

se mi je prikazoval beli konj
 In nikjer ni bilo
 nikogar

In se je moški veter poganjal za njenimi polnimi prsi
vlažnimi in trdimi
od jutranje rose
In so se skozi šepetanje studencev
oglašali
gozdni drozgi

Ne morem jih pozabiti NE MOREM

NE morem pozabiti
njihovih topih oči
ki so hotele
izpovedati
resnico
tisočkrat izpovedano
a vendar

neponovljivo
Njihove potopljene roke so bile kakor predrto drevje
onkraj sadovnjakov

5

Beli konj še vedno stoji na strmem grebenu
Dolgolase vrbe
še vedno
stegujejo svoje utrujene
roke

nad globino studencev
kjer mrzli tokovi
odnašajo
na jug
zelene mrtvece z odprtimi očmi

In dolgimi
mehkimi telesi

Tujci se nam približujejo
In nas ne vidijo
Zbežal sem
In se pozabil vrniti kajti

DEŽELA BREZ SPOMINA ne pozna vrnitve

Ostale so mi le njene oči
ki so v meni
kakor medica
dišeča po
travah

6

Na jug pojdem

NA JUG POJDEM KO SE BODO RAZRASLE ROŽE NA OKNIH

Toda jaz nočem na jug jaz nočem
nikoli

nikoli nikoli
nikoli

NIKOLI

7

žrtvovan sem